

- *„GDY REKLAMA KOŃCZY SIĘ KARĄ” – KOMENTARZ DO WYBRANYCH DECYZJI PREZESA URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW*
- *„OCHRONA DOBREGO IMIENIA FIRMY, NIE JEST REKLAMĄ” – KOMENTARZ DO ORZECZENIA NACZELNEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WYDANEGO W BRANŻY FARMACEUTYCZNEJ*
- *ABC UMOWY LICENCJI WEDŁUG SĄDU NAJWYŻSZEGO*
- *NOWA USTAWA PRAWO PRYWATNE MIĘDZYNARODOWE*
- *KONIEC FORMALNOŚCI ADMINISTRACYJNYCH I NOWE PERSPEKTYWY DLA PRZEDSIĘBIORCÓW*
- *NOWELIZACJA PRAWA ZAMÓWIEŃ PUBLICZNYCH – KONTROWERSYJNA PRZESŁANKA WYKLUCZENIA WYKONAWCY*
- *ZMIANY W PROCEDURZE REJESTRACJI SPÓŁEK Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ*
- *ODPOWIEDZIALNOŚĆ KARNA ZA DZIAŁANIE NA SZKODĘ SPÓŁKI*
- *E-ZDROWIE - RECEPTĄ NA BOLĄCZKI POLSKIEJ SŁUŻBY ZDROWIA?*
- *WHEN ADVERTISERS END UP FINED – COMMENTARY ON SELECTED DECISIONS OF THE CHAIRMAN OF THE OFFICE OF COMPETITION AND CONSUMER PROTECTION*
- *PROTECTION OF A COMPANY’S REPUTATION IS NOT ADVERTISING – COMMENTARY ON RULING OF SUPREME ADMINISTRATIVE COURT IN PHARMACEUTICAL SECTOR*
- *ABC OF A LICENCE AGREEMENT ACCORDING TO THE SUPREME COURT*
- *NEW LEGISLATION: PRIVATE INTERNATIONAL LAW*
- *NO MORE ADMINISTRATIVE FORMALITIES ENTREPRENEURS AND NEW PROSPECTS FOR*
- *AMENDED PUBLIC PROCUREMENT LAW – CONTROVERSIAL GROUNDS FOR EXCLUSION OF A CONTRACTOR*
- *AMENDMENTS TO THE REGISTRATION PROCEDURE OF LIMITED LIABILITY COMPANIES*
- *CRIMINAL LIABILITY FOR ACTS DETRIMENTAL TO THE COMPANY*
- *E-HEALTH – A RECIPE FOR DEFICIENCIES OF POLISH HEALTHCARE?*

**„GDY REKLAMA KOŃCZY SIĘ KARĄ” –
KOMENTARZ DO WYBRANYCH DECYZJI
PREZESA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Nieodzownym elementem prowadzenia praktycznie każdej działalności gospodarczej są działania promocyjne. Dlatego też, tak ważna jest wiedza dotycząca dozwolonych granic reklamy. Granice te

**WHEN ADVERTISERS END UP FINED –
COMMENTARY ON SELECTED DECISIONS
OF THE CHAIRMAN OF THE OFFICE OF
COMPETITION AND CONSUMER
PROTECTION**

Promotional efforts are an indispensable part of almost every business. That is why it is so important to be aware of the legal limits of advertising. These limits are set above all by the provisions of the Act

POLISH LAW REVIEW *(continued)*

wytyczane są przede wszystkim przez przepisy Ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2007 roku nr 171, poz. 1206) oraz Ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Z 2007 roku, nr 50, poz. 331 ze zm.). Nierzadko szczegółowe informacje dotyczące tego jak nie wolno się reklamować, zawarte są również w ustawach branżowych, np. ustawie o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz.U. z 2006 roku nr 171, poz. 1225 ze zm).

O tym, że prowadząc działania marketingowe należy zachować umiar oraz być precyzyjnym w przekazywaniu informacji, przekonał się nie jeden przedsiębiorca ukarany przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: "UOKiK"). Przypomnieć jedynie należy, iż o tym, czy przedsiębiorca stosował nieuczciwe praktyki rynkowe przesądzać będzie: (i) wprowadzenie konsumentów w błąd, oraz (ii) spowodowanie (bądź tylko potencjalna możliwość) podjęcia przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy z przedsiębiorcą na podstawie błędnych informacji.

W jednej ze swoich decyzji, Prezes UOKiK uznał, iż zakład pogrzebowy reklamujący się sloganem "*najtańsze przedsiębiorstwo pogrzebowe*" naruszył przepisy ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Jak się okazało po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, obsługa pogrzebu świadczona przez chwającego się przedsiębiorcę nie była wcale najtańsza, gdyż w tym samym mieście tożsamą usługę świadczyło kilka innych zakładów pogrzebowych po niższej cenie. Prezes UOKiK nie miał wątpliwości, iż fałszywe hasło reklamowe - "*Najtańsze przedsiębiorstwo pogrzebowe*" - mogło wpływać na decyzję tzw. przeciętnego konsumenta w przedmiocie umowy o obsługę pogrzebu, dlatego też uznał, iż prowadzona promocja była działaniem wprowadzającym w błąd.

Przy rozważeniu kwestii związanych z działaniami promocyjnymi, nie bez znaczenia pozostaje również obowiązek przekazywania konsumentom informacji odnoszących się do oferowanych do nabycia produktów oraz usług w sposób taki, by miały one charakter rzetelny prawdziwy i pełny. W decyzji (nr RWA-25/2010) dnia 28 grudnia 2010 roku wydanej

on Counteracting Unfair Market Practices (Journal of Laws of 2007, no. 171, item 1206) and the Act on Protection of Competition and Consumers (Journal of Laws of 2007, no. 50, item 331, as amended). Not infrequently, detailed information on how not to advertise are also available in industry-specific legislation, such as e.g. the Act on Safety of Food and Nutrition (Journal of Laws of 2006, no. 171, item 1225, as amended).

Many entrepreneurs have learnt it the hard way by being fined by the Chairman of the Office of Competition and Consumer Protection ("UOKiK") that when engaging in marketing one is required to act with moderation and precision in imparting information. It needs bearing in mind that whether or not an entrepreneur has applied unfair market practices is determined by: (i) misleading consumers, and (ii) causing (even if potentially) the average consumer to decide to contract with the entrepreneur on the basis of incorrect information.

In one of the decisions, the Chairman of UOKiK held that an undertaking business advertising its services with a claim that they were was "*the cheapest undertakers*" violated provisions of the Act on Counteracting Unfair Market Practices. As it was found in the course of proceedings in the matter of practices infringing collective consumer interests, the funeral services offered by the boastful entrepreneur were by no means the cheapest as several other undertaking businesses in the same town offered equivalent services at a lower price. Since the Chairman of UOKiK had no doubts that the false advertising slogan "*The Cheapest Undertakers*" could affect the decision of the so-called average consumer regarding a contract for funeral services, it was held that the promotional campaign amounted to misleading practices.

As regards the issue of promotions, businesses also have an important obligation to provide information on the products and services offered to consumers in a reliable, true and full manner. It was held in a decision (RWA-25/2010) of 28 December 2010 issued on the authority of the Chairman of UOKiK that those requirements were not met by the claim "*It*

POLISH LAW REVIEW *(continued)*

w imieniu Prezes UOKiK stwierdzono, iż kryteriów tych nie spełnia przekaz *“Jest taniej niż sądzisz. Ceny od 9000 zł/m²”* zamieszczony w reklamie prasowej nieruchomości, albowiem cena 9000 zł za metr kwadratowy lokalu, która została wskazana w reklamie – była ceną netto, tj. niezawierającą podatku VAT. Pamiętać przy tym należało, iż to na przedsiębiorcy spoczywa obowiązek oznaczania cen towaru zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, podczas gdy konsument ma prawo znać cenę danego produktu lub usługi, a nie być zobowiązany do jej samodzielnego obliczenia – bez względu na to, czy przy cenie umieszczono ogólnikową informację – cena netto, cena + VAT itp. Takie stanowisko znalazło również odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: „SOKiK”).

Zgodnie ze stanowiskiem UOKiK, wyrażonym m.in. w decyzji nr RBG – 1/201, wskazanie zawyżonej ceny produktu, jako rzekomo obowiązującej przed akcją promocyjną, która to cena w rzeczywistości nigdy nie obowiązywała w danej placówce handlowej również stanowi nieuczciwą praktykę handlową. Można pokusić się o stwierdzenie, iż praktyka taka była swego czasu bardzo popularna. Często bowiem na ulotkach promocyjnych oraz innych nośnikach reklamowych widniały dwie ceny jedna - przekreślona oraz druga – promocyjna, podczas gdy pierwsza cena była ceną zawyżoną i często nigdy nie używaną do oferowania opatrzonych nią towarów. Konsument bez wątplenia mógł mieć jednak przeświadczenie, że cena przekreślona stanowiła pewną cenę regularną, która była w użyciu przed wprowadzeniem promocji, i jak można racjonalnie przypuszczać – byłaby stosowana po zakończeniu akcji promocyjnej, dlatego też UOKiK słusznie zakazał stosowania takich praktyk.

Podkreślenia wymaga fakt, iż na przedsiębiorcę stosującego niewłaściwą reklamę prezes UOKiK może nałożyć karę w wysokości sięgającej nawet 10% przychodów, które taki przedsiębiorca uzyskał w poprzednim roku. Ma również prawo nakazać publikację całości decyzji stwierdzającej naruszenie przepisów o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym na stronie internetowej firmy. Ponadto, prezes UOKiK może nakazać publikację sentencji wydanej przez siebie decyzji w prasie, tak

is cheaper than you think. Our prices start at PLN 9000 per sq. m” made in a real property press ad, as the advertised price of PLN 9000 per sq. m of an apartment was a net price, i.e. excluded VAT. It was the entrepreneur’s obligation to post prices of goods in compliance with the applicable regulations, whereas the consumer was entitled to know the price of the relevant product or service without being required to calculate it him or herself, regardless of whether the price was accompanied by some general indication, such as net price, price + VAT, etc. This view was also reflected in a decisions of the Regional Court in Warsaw, Court for Competition and Consumer Protection (“SOKiK”).

UOKiK also held, among others in its decision RBG – 1/201, that indicating an inflated price of a product, as allegedly applicable before the promotion (although such price was in fact never used by the vendor), also amounts to unfair trading. One is tempted to say that these practices used to be very popular some time ago. It was frequently the case that promotional leaflets and other advertising materials would display two prices, one crossed out, and the other, allegedly promotional, while in fact the first was just an inflated price never used for the product in question. The consumer, without any doubt could have, however, believed that the crossed-out price at some point in time had been indeed a regular price before the promotion, and—as can be reasonably expected—would have been reinstated when the promotion was over, so consequently UOKiK was right to ban those practices.

It should be noted that an entrepreneur engaging in unlawful advertising can be fined by the Chairman of UOKiK the equivalent of as much as up to 10 percent of its revenues generated in the preceding year. UOKiK may also order that the full text of the decision finding a violation of the provisions on counteracting unfair market practices be posted on the entrepreneur’s website. Further, the Chairman of UOKiK may order that the conclusion of the decision so delivered be published in the press so

POLISH LAW REVIEW *(continued)*

aby informacja dotycząca nieuczciwej reklamy dotarła do możliwie największej liczby odbiorców.

Promocja usług i oferowanych produktów często wiąże się z kosztami porównywalnymi do tych związanych z dostarczaniem samych towarów bądź usług. Warto zadbać, by promocja nie wygenerowała dodatkowych wydatków, co może się stać, gdy źle prowadzona implikuje karę bądź odszkodowanie. Obserwacja dotychczasowych decyzji Prezesa UOKiK wydaje się w tej materii pomocna.

„OCHRONA DOBREGO IMIENIA FIRMY, NIE JEST REKLAMĄ” – KOMENTARZ DO ORZECZENIA NACZELNEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WYDANEGO W BRANŻY FARMACEUTYCZNEJ

Rynek reklamy leków wydawanych na receptę jest z natury hermetyczny. Dzieje się tak głównie ze względu na regulację artykułu 52. ust. 1 prawa farmaceutycznego, który zabrania działalności promocyjnej mającej na celu zwieszenie liczby przepisywanych recept. Co oczywiste, przepis ten nie spowodował zniknięcia konkurencji między firmami produkującymi takie leki. Co więcej, komentowane w niniejszym artykule orzeczenie II GSK 311/10 (dalej: „Orzeczenie”) Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA) wskazuje, że jeszcze wyostrzył ją.

Francuski koncern farmaceutyczny, dostarczający od kilkunastu lat na rynek polski lek na choroby naczyniowe, nie uzyskał w 2009 r. przedłużenia rejestracji specyfiku. Formalnym tego powodem były niezgodności związane ze składem i substancjami czynnymi. Zniknięciu z rynku towarzyszyły publikacje prasowe w ogólnopolskich dziennikach, wskazujące między innymi „że lek na szczęście jeszcze nikogo nie zabił”. Sprawa była szeroko nagłośniona medialnie, lek i francuski koncern poddano krytyce.

Producent opublikował w tych samych gazetach, w których oczerniano jego dobre imię, płatne, graficznie niczym nie przypominające reklamy, „oświadczenia” w których wskazano, iż lek jest „bezpieczny” i „skuteczny”. Główny Inspektor Farmaceutyczny (dalej: GIF) uznał

that the information on the misleading advertising reaches as many potential buyers as possible.

The promotion of products and services offered frequently costs as much as the provision of those products and services themselves. It is worthwhile making sure that the promotion does not generate additional expenses, which can well end up being the case when mismanaged advertising campaign produces fines or liability. A review of the past decisions of the Chairman of UOKiK seems helpful in this respect.

PROTECTION OF A COMPANY’S REPUTATION IS NOT ADVERTISING – COMMENTARY ON RULING OF SUPREME ADMINISTRATIVE COURT IN PHARMACEUTICAL SECTOR

The prescription drug advertising market is by definition very tight. This is mainly caused by the provisions of Article 52(1) of the Pharmaceutical Law which prevents any promotional efforts aimed at increasing the number of prescriptions issued. It goes without saying that the provision did not cause competition among companies manufacturing such drugs to disappear. What is more, the ruling II GSK 311/10 (“Ruling”) of the Supreme Administrative Court (“NSA”) commented on here indicates that it even made it more intense still.

A French pharmaceutical company, supplier of a drug for vascular conditions for a dozen or so years to the Polish market, failed to obtain the extension of its drug registration in 2009. The formal reason were inconsistencies in the composition and active ingredients. The pull-out of the drug from the market was accompanied by press publications in national dailies proclaiming among others “*luckily the drug has not killed anyone yet*”. The case was widely publicised in the media, both the drug and the French company came under criticism.

The pharmaceutical company published in the same dailies in which its reputation was tarnished paid “statements”, which in terms of their artwork bore no semblance to advertisements, indicating that the drug was “safe” and “effective”. The Chief Pharmaceutical Inspector (“GIF”) found the

POLISH LAW REVIEW *(continued)*

ogłoszenia za reklamę i wystąpił na drogę sądową. Sądy we wszystkich instancjach, choć powołując różne argumenty, nie przyznały racji GIF. Naczelny Sąd Administracyjny oddalając wniesioną przez niego ostatecznie skargę kasacyjną potwierdził stanowisko sądów niższej instancji oraz dokonał podsumowania sporu prowadzącego do wniosku, że „ochrona dobrego imienia firmy nie jest reklamą”. Na podstawie wyroku sądu można teraz zrekonstruować zasady „właściwej obrony dobrego imienia firmy”.

Pomocne przy weryfikacji, czy mamy do czynienia z reklamą będzie – co widać nie było oczywiście dla GIF – zbadanie prezentacji informacji czyli liternictwa, kolorystyki, współmierności wielkości tekstu do tła, medium przyjętego dla jej rozpowszechniania. Co istotniejsze, powinno zbadać się relację informacji do zjawiska gospodarczego, którego ona dotyczy. W tym wypadku „Oświadczenie” było rozpowszechniane tylko w tych mediach, w których doszło do naruszenia renomy produktu leczniczego i to jednorazowo.

Zdaniem NSA kluczowym momentem w rozstrzygnięciu, co jest reklamą, a co nią nie jest, będzie kwestia prawidłowego zdiagnozowania celu podjętej przez dany podmiot działalności polegającej na informowaniu lub zachęcaniu do stosowania leku. Definicję reklamy wypełnia bowiem już samo informowanie bądź zachęcanie do jego stosowania. Jednak zdaniem Sądu nie wystarcza to jeszcze do uznania, iż mamy do czynienia z reklamą zabronioną. NSA zwraca uwagę na brak domniemania prawnego wskazującego, że informowanie, jak i zachęcanie do stosowania produktu leczniczego niejako automatycznie ma za cel zwiększenia liczby przepisywanych recept. Różnica jest w tym zakresie subtelna. Istotny okazał się argument koncernu, że ogłoszenia ukazały się w prasie codziennej, a nie branżowej przeznaczonej dla lekarzy. Celem „oświadczeń” było uspokojenie pacjentów dotychczas biorących ten lek.

Podsumowując, ograniczenia nakładane przez ustawy w zakresie reklamy leków, nie mogą zabraniać funkcjonowania podmiotów z sektorów

statements to be advertising and filed suit. The courts of all instances did not share GIF’s view, albeit citing various grounds. Dismissing GIF’s final appeal, the Supreme Administrative Court supported the position of the lower courts and summarised the dispute concluding that “*protection of a company’s reputation is not advertising*”. On the basis of the court’s argumentation one can now trace back the principles of “admissible defence of a company’s reputation”.

In order to decide if whatever we are dealing with is advertising or not, it is helpful—which apparently was far from obvious for GIF—to examine the presentation of information, i.e. the lettering, colour scheme, commensurability of the size of text with the background, medium selected to disseminate it. More importantly, the relationship between the message and the specific business situation that it pertains to should be studied. In this case the statement was published only in those media which tarnished the reputation of the pharmaceutical product and it was published only once.

In NSA’s view, the key factor in deciding what is advertising and what is not would be to correctly ascertain the purpose of the efforts undertaken by the relevant business to inform about or encourage the use of the drug. As it happens, the definition of advertising is exhausted by the very informing about or encouraging its use. However, in the Court’s opinion, this is not sufficient to conclude that the relevant advertisement is *forbidden*. NSA points out to the absence of a legal presumption based on which informing about and encouraging the use of a pharmaceutical product would automatically, as it were, seek to increase the number of prescriptions issued. The difference in this respect is only subtle. The pharmaceutical company’s argument that the ads were published in daily papers rather than in trade publications targeted at physicians proved meaningful. The purpose of the statements was to reassure the patients who had used the drug until then.

Summing up, the restrictions imposed on drug advertising by legislation cannot ban the presence of companies coming from the sensitive sectors, e.g.

wrażliwych np. farmaceutycznych w mediach, także w kontekstach stricte reklamowych. Powyżej komentowany wyrok podkreślił prawo firmy do obrony swojego dobrego imienia. Warto jednak w tym miejscu dodać, że regulacje Prawa farmaceutycznego pozwalają na znacznie odważniejszą obecność w mediach, niż tą przedstawioną w powyższym kontekście. Nie ma bowiem wątpliwości, że jest lepszy sposób na zapewnienie dobrej pozycji swojemu produktowi niż promowanie jego producenta. Renoma tego ostatniego przekonuje lekarza przy wypisywaniu recepty, oraz motywuje pacjenta do jej wykupienia. W ten pośredni sposób producenci specyfików mogą zaistnieć w przestrzeni medialnej. I co najważniejsze Główny Inspektor Farmaceutyczny ani Minister Zdrowia nie mogą wnieść zarzutów wobec takiej działalności. Słowem: renomę można również dynamicznie tworzyć, a nie jedynie chronić ją w momentach zagrożenia.

ABC UMOWY LICENCJI WEDŁUG SĄDU NAJWYŻSZEGO

W ostatnich dniach marca tego roku Sąd Najwyższy dwukrotnie zajmował się prawniautorskimi aspektami związanymi z zawieraniem umów licencyjnych. Mimo stosunkowo długiego okresu obowiązywania Ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych z dnia 4 lutego 1994 r. (Dz.U.06.90.631 j.t.) (dalej „Ustawa”) osoby bezpośrednio zainteresowane problematyką praw autorskich mają nadal wątpliwości przy zawieraniu tego typu umów.

Okazuje się bowiem, iż umowy licencyjne, tak powszechne w obrocie, zawierane są częstokroć z błędami lub brakami uniemożliwiającymi ich efektywne wykonywanie oraz późniejsze dochodzenie ewentualnych roszczeń. Na podstawie dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego, można zrekonstruować klarowny przewodnik opisujący elementy, które należy umieścić w umowie licencyjnej.

Po pierwsze, pamiętać należy, że zgodnie z art. 67 ust. 1 Ustawy umowa licencji powinna się składać z następujących elementów: upoważnienia do korzystania z utworu na wskazanych polach

the pharmaceutical, from the media, including in strictly promotional contexts. The ruling commented on above emphasised the right of a company to protect its reputation. However, it should be noted that the provisions of the Pharmaceutical Law permit a much bolder presence in the media than presented above. As it happens, it is clear there is no better way to ensure that the product is strongly positioned than by promoting its manufacturer. The latter's reputation convinces the physician to prescribe the drug as well as providing an incentive to the patient to buy it. In this indirect way, drug manufacturers can make their presence in the media, and, what is even more significant, neither the Chief Pharmaceutical Inspector nor the Minister of Health can successfully object to it. In a word: reputation can also be proactively developed, and not only protected in a time of danger.

ABC OF A LICENCE AGREEMENT ACCORDING TO THE SUPREME COURT

In the last days of March of this year, the Supreme Court addressed the copyright aspect of concluding licence agreements on two occasions. Despite a relatively long period since the enactment of the Act on Copyright and Related Rights of 4 February 1994 (Dz.U.06.90.631, consolidated text) (“Copyright Act”), those directly involved in the issues of copyrights continue to have doubts when concluding this type of agreements.

As it turns out, licence agreements, so common in the practice of legal transactions, are often concluded with errors or defects that prevent their effective performance and subsequent enforcement of potential claims. On the basis of the established case-law of the Supreme Court, a clear guide describing the building blocks that any licence agreement must have can be developed.

Firstly, it must be borne in mind that pursuant to Article 67(1) of the Copyright Act, the licence agreement should comprise the following: the authorisation to use the work within the specified

POLISH LAW REVIEW *(continued)*

eksploatacji przy jednoczesnym określeniu zakresu, miejsca i czasu tego korzystania.

Po drugie, wyróżnia się dwa typy licencji: licencję wyłączną i niewyłączną. Pierwsza z nich musi być pod rygorem nieważności zawarta w formie pisemnej, a licencjodawca zobowiązuje się w niej do nieudzielania dalszych licencji na objętych nią polach eksploatacji oraz do niekorzystania samemu z utworu na tych polach. Natomiast, licencja niewyłączna jest umową mniej formalną i nie ma żadnych przeszkód prawnych, aby została zawarta choćby ustnie. Przy tego rodzaju umowie licencjodawca może nadal korzystać z utworu i może udzielać dalszych licencji innym osobom.

Po trzecie, bardzo ważne jest, i to przy obu typach umów, uzgodnienie przez strony wynagrodzenia za korzystanie z utworu. Problemy powstają oczywiście w sytuacji, gdy strony zawarły umowę licencji (niewyłącznej) w formie ustnej. Wtedy bowiem dowodzenie wysokości wynagrodzenia może się okazać nad wyraz utrudnione, a pamiętać należy, iż zgodnie z art. 79 Ustawy, w razie zawinionego naruszenia autorskich praw majątkowych twórcy należy się trzykrotność wynagrodzenia, ewentualnie jego dwukrotność, gdy naruszenie nie było zawinione. Na dyspozycję tego przepisu uwagę zwrócił także Sąd Najwyższy w swoim orzeczeniu wydanym w dniu 24 marca 2011 r. (sygn. akt I CSK 372/10). Sąd Najwyższy podkreślił, iż nawet jeśli w umowie strony nie określą wynagrodzenia, to umowa taka pozostaje ważna, a ewentualne odszkodowanie zostanie określone przez sąd na zasadzie miarkowania, częstokroć poprzez odwołanie do stawek z tabel organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, co może okazać się bardzo niekorzystne zarówno dla twórcy jak i dla licencjobiorcy.

Po czwarte, nie należy mylić dalszej licencji, o której mowa wyżej, z tzw. sublicencją. Sublicencja jest upoważnieniem do korzystania z utworu udzielanym przez licencjobiorcę na podstawie zezwolenia licencjodawcy wynikającego z samej treści umowy licencji. Ważne, aby pamiętać, że jeśli umowa milczy w tym zakresie, to udzielenie sublicencji, także w formie późniejszej zgody, nie będzie co do

fields of exploitation and at the same time state the scope, territory, and time of such use.

Secondly, there are two types of licences: an exclusive licence and a non-exclusive licence. The first one for its validity requires to be made in writing, and the licensor undertakes under its terms not to grant any further licences for the fields of exploitation covered by it and not to use the work itself in such fields. On the other hand, the non-exclusive licence is less formal and there is nothing in legal regulations to prevent it from being concluded even orally. Having granted this type of licence, the licensor can continue to use the work as well as being able to grant further licences to other parties.

Thirdly, it is very important (holding true for both types of agreements) for the parties to agree the fee for the use of the work. The problems arise of course when the parties have concluded a (non-exclusive) licence agreement in oral form. Under these circumstances it may be very difficult to demonstrate the level of the fee, and it must be borne in mind that pursuant to Article 79 of the Copyright Act in the event of a culpable infringement of economic copyrights, the author is entitled to three times the fee, or two times the fee if the infringement was not culpable. It is this provision that the Supreme Court referred to in its ruling delivered on 24 March 2011 (case file no. I CSK 372/10). The Supreme Court stressed that even if the parties do not lay down the fee under the terms of the agreement between them, such agreement remains valid, and liquidated damages, if any, are assessed by the court, oftentimes by reference to the rates in a table of collective copyright management organisations, which can prove highly disadvantageous to both the author and the licensee.

Fourthly, a further licence (*dalsza licencja*), referred to above, should not be confused with the so-called sublicense (*sublicencja*). A sublicense is an authorisation to use the work granted by the licensee on the basis of the licensor's permission arising under the express terms of the licence agreement. It is also important to note that if the agreement is silent on this point, granting sublicences, including

zasady możliwe. Przypomniał o tym Sąd Najwyższy w swoim orzeczeniu z dnia 25 marca 2011 r. (IV CSK 504/10), który dodatkowo podkreślił, iż także nabycie prawa do dysponowania cudzym utworem w postaci licencji wyłącznej nie upoważnia do przeniesienia tego prawa na kolejnego nabywcę.

Po piąte, bardzo ważne jest określenie ram czasowych i terytorialnych umów licencyjnych. Zgodnie z Ustawą, umowy takie uprawniają do korzystania z utworu w okresie 5 lat na terytorium państwa, w którym licencjodawca ma swoją siedzibę, chyba że strony inaczej postanowią. Po upływie tego terminu prawo z licencji wygasa. Jeśli natomiast licencji udzielono na okres dłuższy niż 5 lat, to po upływie 5 lat uważa się ją za zawartą na czas nieoznaczony. Można też od samego początku postanowić o zawarciu licencji na czas nieoznaczony. Licencję udzieloną na czas nieoznaczony można wypowiedzieć z zachowaniem terminów umownych, a w ich braku na rok naprzód, na koniec roku kalendarzowego.

Powyższe wskazówki dotyczą jedynie ogólnych zasad związanych z zawieraniem umów licencyjnych. Orzecznictwo Sądu Najwyższego pokazuje jednak, iż właśnie na kanwie tychże zasad powstaje najwięcej sporów, których przecież pragniemy uniknąć.

NOWA USTAWA PRAWO PRYWATNE MIĘDZYNARODOWE

W dniu 16 maja 2011 r. roku weszła w życie nowa ustawa prawo prywatne międzynarodowe (Dz. U. 2011, nr 80, poz. 432). Nie jest to nowelizacja, a kompletnie nowy akt, który zastępuje pochodzącą z 1965 roku, poprzednią ustawę regulującą konflikt różnych systemów prawa w prawie prywatnym (Dz. U. 1965, nr 29, poz. 432). W swoim założeniu, nowa ustawa miała usunąć przestarzałe przepisy, rozstrzygnąć spory doktrynalne związane z licznymi lukami w poprzedniej ustawie oraz zharmonizować prawo polskie z prawem wspólnotowym. W tym miejscu należy przypomnieć, że na poziomie prawa wspólnotowego istnieją dwa podstawowe akty regulujące kwestie konfliktu poszczególnych praw

in the form of a subsequent permission, in principle is not possible. The Supreme Court reminded of that in its ruling of 25 March 2011 (IV CSK 504/10), and additionally stressed that neither does the right to use another's work acquired in the form of an exclusive licence entitle its holder to transfer the right to a further buyer.

Fifthly, it is also very important to set the timeframe and the geographic scope of licence agreements. Pursuant to the Act, licence agreements provide for the use of a work over a period of five years within the territory of the country in which the licensor is based, unless the parties agree otherwise. Upon the lapse of the above period, the rights under licence expires. Further, if the licence is granted for more than five years, then upon the expiry of five years the licence is deemed to have been concluded for an indefinite term. The licence can also be originally concluded for an indefinite term. A licence granted for an indefinite term can be terminated subject to the contractual termination notice periods, and if those have not been provided, at one year's notice with effect at the end of the calendar year.

While the above guidelines address only the general principles of concluding licence agreements, the established case-law of the Supreme Court shows that it is those principles that are the cause of most disputes which everyone seeks to avoid.

NEW LEGISLATION: PRIVATE INTERNATIONAL LAW

On 16 May 2011, a new piece of legislation was enacted, Private International Law (Journal of Laws 2011, no. 80, item 432). It is not an amendment but a completely new law which replaces the previously effective law of 1965 governing the conflict of different legal systems in the area of private law (Journal of Laws 1965, no. 29, item 432). The underlying assumption was for the new law to remove obsolete regulations, resolve disputes among legal commentators arising from numerous gaps in the previous legislation, and harmonise Polish law with the Community law. At this point, it is worth noting that there are two basic acts at the Community law level that govern the issues of conflict of

krajowych. Rozporządzenie Rzym I w sprawie wyboru prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Dz.U.UE.L.08.177.6) będzie miało zastosowanie do umów zawartych po dniu 17 grudnia 2009 roku. Drugim aktem jest rozporządzenie Rzym II w sprawie wyboru prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Dz.U.UE.L.07.199.40), które weszło w życie 11 stycznia 2009 r. Od tego też czasu toczyły się prace, które miały na celu przygotowanie nowej ustawy, zgodnej z prawem wspólnotowym. Dopiero w tym roku zostały one sfinalizowane. Współistnienie nowoczesnego porządku europejskiego i przestarzałego porządku krajowego, które nawzajem często się wykluczały, mogło powodować rozliczne konflikty pomiędzy tymi samymi aktami, dlatego też wprowadzono całkowicie nową ustawę, która została tak skonstruowana, by implementować akty wspólnotowe do porządku krajowego. Obecnie, dla rozstrzygnięcia kolizji praw, konieczna będzie równoczesna analiza trzech aktów: jednego polskiego i dwóch europejskich, tj. ustawy prawo prywatne międzynarodowe, Rzym I oraz Rzym II.

Nowa ustawa, podobnie do jak stara, określa prawo właściwe dla stosunków osobistych i majątkowych w zakresie prawa prywatnego (w tym handlowego i rodzinnego) oraz reguluje kwestie związane z odszukaniem, ustaleniem treści i stosowaniem prawa właściwego. Jej postanowienia odnoszą się także do umownych stosunków pracy w zakresie nieuregulowanym rozporządzeniem Rzym I.

Podstawowe różnice między dotychczas obowiązującym, a nowym stanem prawnym, związane są z większą autonomią stron stosunku prawnego i rozszerzeniem kaskady łączników, przez co regulacja staje się bardziej elastyczna. Przykładem takiej regulacji jest art. 4. Umożliwia on dorozumiany wybór prawa przez strony danego stosunku prawnego, chyba, że ustawa przewiduje szczególne wymagania w zakresie formy wyboru prawa. Także kolizyjnoprawna regulacja osób prawnych jest bardziej elastyczna (art. 17 - 20) niż w przepisach ustawy z 1965 r. Utrzymany został, jako zasadniczy, łącznik siedziby (art. 17 ust. 1). Dopuszczono przy tym jednak odesłanie do prawa państwa, na podstawie którego osoba prawna

national laws. Regulation Rome I on the law applicable to contractual obligations (Official Journal L 177 , 04/07/2008 P. 0006 - 0016) applies to agreements concluded after 17 December 2009. The other act is Regulation Rome II on the law applicable to non-contractual obligations (Official Journal L 199 , 31/07/2007 P. 0040 - 0049), which came into force on 11 January 2009. It is since then that the work on drafting a new law, compatible with the Community law, has been under way, to be completed only this year. The coexistence of the modern European legislation and the outdated Polish national system, often mutually exclusive, could result in various conflicts between these acts, and that is why a completely new law was enacted, designed in a way that enabled implementation of Community acts in national legislation. Now, in order to decide a conflict of laws issue, it is necessary to concurrently review three pieces of legislation: one Polish and two European, that is the Polish Private International Law, Rome I, and Rome II.

The new law, similarly to the old one, addresses the question of the choice of law for personal and property relations in the area of private law (including commercial and family law) and governs the issues relating to tracing, establishing the substance, and the application of the law of relevant jurisdiction. Its provisions apply also to contractual labour relations to the extent not governed under Regulation Rome I.

The main differences between the previously effective and the new legislation consist in the greater autonomy of the parties to a legal relationship and extension of the list of links to other legal systems, thus rendering the regulations more flexible. Article 4 is a case in point. It enables implicit choice of law by the parties to a legal relationship, unless the act provides special requirements as to the form of choice of law. The conflict of law regulation applicable to legal entities also affords greater flexibility (Articles 17-20) than the law of 1965 used to offer. The seat, as the basic anchor has been maintained (Article 17(1)). At the same time, reference to the law of the state under which the legal entity was established is also

powstała. Nowością, istotną z punktu widzenia praktyki, jest też obowiązek odpowiedniego stosowania do tzw. ułomnych osób prawnych, przepisów dotyczących osób prawnych. Zaistniała także możliwość poddania pełnomocnictwa przez mocodawcę prawu wybranemu.

Znaczne uszczegółowienie projektu zlikwiduje większość sytuacji, w których nie dało się ustalić prawa właściwego. Jednak, aby system był kompletny, dodano art. 67, zgodnie z którym: „*W razie braku wskazania prawa właściwego (...), do stosunku objętego zakresem niniejszej ustawy należy stosować prawo państwa, z którym stosunek ten jest najściślej związany*”. Tak elastycznie sformułowana wskazówka dotycząca poszukiwania prawa właściwego dla stosunków, których przepis ten dotyczy, wyposaża organy stosujące prawo w instrument, który pozwoli im znaleźć wyjście w sytuacjach "bez wyjścia".

Podsumowując, zastąpienie aktu, który nie odpowiadał obecnym podstawom ustroju politycznego i społeczno-gospodarczego Polski, a także takim zjawiskom jak wzmoczenie międzynarodowego ruchu osobowego, czy poszerzanie się przepływu kapitału, towarów i usług, jest rzeczą bardzo pożądaną z punktu widzenia użytkowników prawa. Za wcześniej jednak na ocenę, czy ustawa ta będzie aktem spełniającym wymogi obrotu gospodarczego.

KONIEC FORMALNOŚCI ADMINISTRACYJNYCH I NOWE PERSPEKTYWY DLA PRZEDSIĘBIORCÓW

Podpisana przez Prezydenta ustawa o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców („Ustawa”) ma na celu, jak wskazuje sam tytuł, uproszczenie relacji z organami administracji. Ma to nastąpić poprzez złagodzenie wymogów i wyeliminowanie niektórych obowiązków administracyjnych ciążących na obywatelach i przedsiębiorcach na gruncie obecnie obowiązujących przepisów. Wszystko to w ramach przyjaznego nastawienia państwa do obywatela oraz w imię zapewnienia prężnego rozwoju gospodarczego kraju.

permitted. A novelty, significant for the practice of legal transactions, is the obligation for the provisions on legal persons to be applied as appropriate to the so-called unincorporated legal persons (*ułomne osoby prawne*). The grantor of a power of attorney may also elect the law governing the instrument.

Much greater level of detail in the new law will eliminate most of the situations in which the governing law could not be established. However, for the system to be complete, Article 67 was added providing that “*If the choice of law is not made (...), the relationship covered by the scope of this Act will be governed under the law of the country with which the relationship is most closely connected.*” Such a flexible guideline for determining the law governing a relevant relationship to which this provisions applies equips bodies applying the law with a tool that will help them find a solution in “dead end” situations.

Summing up, the replacement of the law which no longer corresponded with the current foundations of the political and socio-economic system in Poland and was out of alignment with such developments as the increased international movement of persons, or expanding movement of capital, goods, and services was highly desirable from the viewpoint of the users of law. Yet, it is still too early to judge if the newly enacted law will meet the requirements of the business community.

NO MORE ADMINISTRATIVE FORMALITIES AND NEW PROSPECTS FOR ENTREPRENEURS

The Act on Overcoming Administrative Barriers to Individuals and Entrepreneurs (“Act”) signed by the President seeks, as its very name suggests, to simplify relations with administrative authorities. This is expected to happen by relaxing requirements and doing away with some of the administrative obligations imposed upon individuals and entrepreneurs under the current legal regime. All this within the framework of the people-friendly state and to foster brisk economic growth in Poland.

Zmiany wprowadzone Ustawą mają w głównej mierze zredukować zbytnią biurokrację, zmniejszyć koszty prowadzenia działalności gospodarczej i w rezultacie zachęcić do jej podejmowania. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2011 roku, za wyjątkiem nielicznych przepisów, które będą obowiązywać od 1 października br. oraz 1 stycznia roku następnego.

Z dniem 1 lipca możliwe będzie zaoszczędzenie nie tylko czasu, ale i kosztów, bowiem większość dotychczas wymaganych zaświadczeń administracyjnych, zostanie zastąpiona po prostu oświadczeniami. Dla wykazania danego stanu faktycznego czy prawnego wystarczające będzie złożenie oświadczenia o określonej treści (w większości przypadków pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań). Organ, w obliczu jakichkolwiek wątpliwości, będzie mógł, co najwyżej samodzielnie zweryfikować rzetelność treści złożonego oświadczenia. Poza tym, jeżeli organ będzie miał możliwość samodzielnego zasięgnięcia potrzebnych informacji lub danych, nie powinien żądać ich doręczenia przez obywatela czy przedsiębiorcę. Powyższa zasada wydaje się być racjonalnym rozwiązaniem, gdyż niejednokrotnie nie ma potrzeby angażowania w pozyskanie informacji o obywatelu lub przedsiębiorcy samego zainteresowanego, skoro organy mogą swobodnie pozyskiwać je od innych instytucji administracji i to w sposób znacznie szybszy i sprawniejszy. Obowiązek przedkładania zaświadczeń utrzymano w nielicznych przypadkach jak, np.: w odniesieniu do zaświadczeń wydanych przez władze lub organizacje państwa członkowskiego UE, stanowiących o tym, że dana osoba nie została pozbawiona prawa do wykonywania zawodu lub prawo to nie zostało zawieszona i nie toczy się postępowanie w sprawie zawieszenia działalności takiej osoby.

Dość istotną zmianą wprowadzaną na gruncie Ustawy jest wprowadzenie możliwości posługiwania się kserokopiami dokumentów w postępowaniach administracyjnych. Tam gdzie dotąd wymagano przedłożenia odpisu bądź urzędowo poświadczony kopii, wystarczy złożenie zwykłej kopii dokumentów. Powyższe uproszczenie znowu ma skutkować obniżeniem kosztów i zaoszczędzeniem czasu.

The changes made under the Act are mainly aimed at cutting the excessive red tape, reducing the costs of running a business, and as a result encouraging self-employment. The Act comes into force as of 1 July 2011, with the exception of just a few provisions scheduled to become effective on 1 October of this year and 1 January of the following year.

Starting from 1 July, it will be possible to save not only time but also money as the majority of the administrative certificates (*zaświadczenie*) required so far will be simply replaced by statements (*oświadczenie*). In order to demonstrate the relevant factual or legal status it is now sufficient to make a statement to the required effect (in the majority of cases under pain of criminal liability for making false statements). An administrative body, if entertaining any doubts about the veracity of the statement, will be able at most to check the reliability of such statement itself. Further, if an administrative body is capable of obtaining the required information or data itself, it should not request that the same be provided by the individual or entrepreneur. The above rule appears to be a rational solution as in many cases in order to obtain information on an individual or entrepreneur it is not necessary to involve the concerned party, since the administrative authorities can freely source the information or data from other administrative units, and for that matter in a way that is much faster and more effective. The obligation to submit a certificate was maintained only in a few cases, such as for example with respect to certificates issued by the authorities or agencies of an EU Member State, confirming that the relevant individual has not been deprived of the right to practice a profession or that such right has not been suspended and that no proceedings for suspending such an individual are pending.

A relatively significant change introduced under the Act is the admissibility of photocopies of documents in the course of administrative proceedings. Where so far submission of a certified copy or a copy officially confirmed to be a true copy of the original was required, it is now sufficient to submit an ordinary photocopy of the documents. The simplification is again motivated by the desire to reduce costs and save time.

POLISH LAW REVIEW *(continued)*

Ustawa poza wprowadzeniem zmian proponuje również pewne nowości jak chociażby umożliwienie przedsiębiorcom, będącym osobami fizycznymi, przekształcenie w jednoosobowe spółki kapitałowe. Powyższe będzie możliwe bez formalnej likwidacji prowadzonej dotychczas działalności oraz z zachowaniem wszystkich posiadanych dotychczas praw, koncesji, licencji, z wyłączeniem jednakże ulg podatkowych. Dana osoba fizyczna, stanie się z dniem przekształcenia współnikiem albo akcjonariuszem spółki przekształconej. Na uwagę w nowej regulacji zasługują ponadto przepisy wprowadzające instytucję leasingu konsumenckiego czy wprowadzające obniżenie kosztów sądowych związanych z wpisem do rejestru przedsiębiorców (rejestracja podmiotu - 500 złotych, rejestracja zmian - 250 złotych).

Zapowiadany kres formalności oraz innowacyjne rozwiązania dobrze rokują, jednak z końcową oceną sukcesu ich wprowadzenia warto poczekać do czasu, gdy przepisy rzeczywiście sprawdzą się w praktyce.

NOWELIZACJA PRAWA ZAMÓWIENÍ PUBLICZNYCH – KONTROWERSYJNA PRZESŁANKA WYKLUCZENIA WYKONAWCY

13 kwietnia 2011 r. Prezydent podpisał ustawę o zmianie ustawy Prawo zamówień publicznych (dalej: „PZP”). Nowelizacja ta weszła w życie 11 maja, ale kontrowersje wśród wykonawców oraz zamawiających wzbudzała już na etapie projektu.

Zmiany wprowadzone przez nowelizację nie robią wrażenia, jeżeli chodzi o ich objętość. W rzeczywistości, zmienia się zaledwie jeden artykuł ustawy PZP – dodana zostaje kolejna przesłanka wykluczenia wykonawcy z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego.

Zgodnie z nowo wprowadzonym art. 24 ust. 1 pkt. 1a, z postępowania o udzielenie zamówienia wyklucza się wykonawców, z którymi dany zamawiający rozwiązał albo wypowiedział umowę w sprawie zamówienia publicznego albo odstąpił od umowy w sprawie zamówienia publicznego, z

In addition to making the changes, the Act also offers certain novelties, including the option for sole proprietors to become re-established as sole-shareholder companies limited by shares. The above becomes possible without the need to officially wind-up the sole proprietorship, and the validity of all the rights, concessions, licences held so far (with the exception of tax breaks) will continue. As of the date of re-establishment, the individual (former sole proprietor) becomes a shareholder of the new limited liability or joint-stock company. Further provisions that are also worth noting in the new legislation is the introduction of consumer leasing or the reduction of court costs on business register entries (PLN 500 for registration of an entity; PLN 250 for registration of changes).

While the heralded end to the formalities and the innovative arrangements bode well, one should perhaps wait with the final assessment of their success until the new regulations prove to really work in practice.

AMENDED PUBLIC PROCUREMENT LAW – CONTROVERSIAL GROUNDS FOR EXCLUSION OF A CONTRACTOR

On 13 April 2011, the President signed the Act Amending Public Procurement Law (“PPL”). While the amendment came into force on 11 May 2011, it was already at the bill stage that the legislation stirred up a lot of controversy among contractors and contracting authorities.

The volume of the amendments is hardly impressive. In fact, only one article of PPL has been amended: one more reason for excluding a contractor from public procurement proceedings is added to the existing list.

Pursuant to the newly introduced Article 24(1)(1a), contractors with which the relevant contracting authority terminated or rescinded a public procurement contract for reasons attributable to the contractor within a period of three years prior to the institution of the relevant proceedings and the value

POLISH LAW REVIEW *(continued)*

powodu okoliczności, za które wykonawca ponosi odpowiedzialność, jeżeli rozwiązanie albo wypowiedzenie umowy albo odstąpienie od niej nastąpiło w okresie 3 lat przed wszczęciem postępowania, a wartość niezrealizowanego zamówienia wyniosła co najmniej 5 % wartości umowy.

Celem nowelizacji było uniknięcie w przyszłości sytuacji, jaka miała miejsce w przypadku budowy przetargu na budowę autostrady A1 na odcinku Świerklany-Gorzyczki. Zamawiający – Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad odstąpiła od umowy z wybranym wykonawcą – Alpine Bau, powołując się na znaczne opóźnienie prac. GDDKiA powtórnie ogłosiła postępowanie na ten sam odcinek, a za najkorzystniejszą ofertę uznano ofertę ... Alpine Bau.

W uzasadnieniu do nowelizacji, jej pomysłodawca twierdzi, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zamówienia publicznego przez wykonawcę stanowi poważne naruszenie obowiązków wykonawcy wobec zamawiającego i naraża zamawiającego na trudności takie jak np. niebezpieczeństwo utraty środków finansowych, konieczność przeprowadzania kolejnej procedury przetargowej, niezrealizowanie zadania publicznego w terminie. Wykluczenie takiego nierzetelnego wykonawcy ma zatem zabezpieczać interes zamawiającego, nie narażając go na współpracę z podmiotem, który wykazał się nierzetelnością, jak i też może być swoistym „straszakiem” na wykonawców, którzy składając nierealne oferty liczą na możliwość aneksowania zawartych umów. Środowisko wykonawców zaniepokojone było nowelizacją, argumentując, że nowy przepis służył będzie szantażowaniu wykonawców, a o ich wykluczeniu z przetargu decydować będzie arbitralna decyzja urzędnika.

Niezależnie od intencji ustawodawcy, pragnącego zabezpieczyć interes publiczny i obaw wykonawców, pokusić się można o krótką analizę nowej regulacji.

of the non-performed contract totalled at least 5 percent of contract value are excluded from public procurement proceedings.

The purpose of the amendment was to avoid in the future a situation which occurred in the process of tendering for the construction of the A1 motorway, Świerklany-Gorzyczki section. The Contracting Authority, General Directorate for National Roads and Motorways (“GDDKiA”), rescinded the contract with the appointed contractor, Alpine Bau, on the grounds of material delay in carrying out the works. GDDKiA repeated the public procurement proceedings for the same section of the motorway and the bid of none other but Alpine Bau was named the winning bid.

In the rationale to the amendment, its originator argues that non-performance or unsatisfactory performance of a public procurement contract by the contractor amounts to a material default on the contractor’s obligations towards the contracting authority and puts the latter at such risk as for example the danger of losing financial resources, the need to repeat the tendering process, falling behind schedule on completion of a public project. Consequently, the exclusion of an unreliable contractor is thus designed to safeguard the interests of the contracting authority, and not to force it to work with an entity which proved to be unreliable, as well as sending a message of caution to contractors which, while submitting unrealistic bids, hope to be able to amend the original terms of the contracts in due course. Concerned by the amendment, the contractor community argued that the new provision would be used to blackmail contractors, and their exclusion would be based on an arbitrary decision of a government official.

Regardless of the intention of the legislators seeking to safeguard public interests and contractors’ concerns, a brief analysis of the new regulations would not be out of place.

Po pierwsze, na podstawie art. 24 ust. 1 pkt. 1a wykluczony może zostać wykonawca, z którym daný zamawiający rozwiązał albo wypowiedział umowę lub od niej odstąpił. Tym samym, uprzednio musi istnieć między tym samym zamawiającym a tym samym wykonawcą umowa o zamówienie publiczne, która została rozwiązana, wypowiedziana przez tego zamawiającego lub ów zamawiający od niej odstąpił. Innymi słowy, taki wykonawca jest wykluczony z postępowań o udzielenie zamówienia, ale chodzi jedynie o postępowania zorganizowane przez tego jednego, konkretnego zamawiającego. Nie jest to zatem generalne wykluczenie z postępowań o udzielenie zamówień publicznych, a jedynie niemożność ubiegania się o zamówienia u danego zamawiającego, z którym konkretnego wykonawcę łączyła niefortunna umowa. Po drugie, rozwiązanie, wypowiedzenie lub odstąpienie od umowy, skutkującego wykluczeniem danego wykonawcy, musi być spowodowane okolicznościami, za które wykonawca ponosi odpowiedzialność. Innymi słowy, to z winy wykonawcy musi dojść do zerwania umowy o realizację zamówienia publicznego.

Niestety, faktem jest, że to zamawiający, wykluczając wykonawcę musi uznać, że wina wykonawcy miała miejsce, ale równocześnie zamawiający nie jest obowiązany do wskazania i udowodnienia winy wykonawcy. Nie jest niezbędny również wyrok sądu – wykluczenie, o którym mowa w art.24 ust. 1 pkt. 1a jest arbitralną decyzją zamawiającego. Po trzecie, rozwiązanie, wypowiedzenie albo odstąpienie od umowy musi nastąpić w okresie 3 lat przed wszczęciem postępowania, a wartość niezrealizowanego zamówienia musi wynosić co najmniej 5% wartości umowy.

Jak widać, pozycja zamawiającego została znacząco wzmocniona. Nie wolno jednak zapominać, że wykluczenie wykonawcy na podstawie art. 24 ust. 1 pkt. 1a jest czynnością w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego i w związku z tym podlega ona kontroli przed Krajową Izbą Odwoławczą („KIO”). Wykluczony wykonawca może zatem złożyć odwołanie, a rolą KIO będzie ocena, czy wszystkie przesłanki wykluczenia o którym mowa w art. 24 ust. 1 pkt. 1a zostały spełnione.

Firstly, pursuant to Article 24(1)(1a), exclusion applies to a contractor with which the *relevant contracting authority* terminated or rescinded the contract. Consequently, a public procurement contract is required to have existed previously between the same contracting authority and the same contractor, which was terminated or rescinded by that very contracting authority. In other words, such a contractor is excluded from public procurement proceedings but only those that are held by that one specific contracting authority. Therefore, it is not a blanket exclusion from all public procurement proceedings but only from tendering for contracts offered by the relevant contracting authority, with which the contractor was bound under the terms of the unfortunate contract. Secondly, the termination or rescission of the contract, resulting in the exclusion of the contractor, is required to have been caused by circumstances for which the contractor is liable. In other words, it is through a fault of the contractor that the public procurement contract must be terminated or rescinded.

Unfortunately, the fact is that it is the contracting authority that, when excluding the contractor, is required to find the contractor at fault, but at the same time the contracting authority is not required to determine and demonstrate the contractor's culpability. Neither is a court's judgement necessary; the exclusion referred to in Article 24(1)(1a) is the contracting authority's arbitrary decision. Thirdly, the termination or rescission of the contract must take place within a period of three years prior to the institution of the proceedings and the value of the unperformed contract is required to total at least 5 percent of contract value.

It is clear that the position of the contracting authority has been significantly strengthened. And yet, one needs to bear in mind that the exclusion of a contractor under Article 24(1)(1a) occurs in the course of public procurement proceedings and as such is subject to the scrutiny of the National Chamber of Appeal („KIO”). Consequently, an excluded contractor may lodge an appeal, and KIO will examine whether all the conditions for exclusion referred to in Article 24(1)(1a) were duly met.

**ZMIANY W PROCEDURZE REJESTRACJI
SPÓŁEK Z OGRANICZONĄ
ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ**

W dniu 1 kwietnia 2011 r. roku Sejm uchwalił Ustawę zmieniającą przepisy dotyczące rejestracji spółek z ograniczoną odpowiedzialnością. Celem nowelizacji jest ułatwienie i przyspieszenie zakładania tego typu spółek. Nowe regulacje przewidują możliwość rejestracji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością drogą elektroniczną na specjalnych formularzach w znacznie krótszym czasie niż dotychczas. Uchwalone przepisy, o których mowa powyżej, wejdą w życie w dniu 1 stycznia 2012 roku.

Jednym z założeń wprowadzonych zmian jest poprawienie bardzo złych wyników, jakie Polska zajmuje w światowych rankingach dotyczących zakładania i prowadzenia działalności gospodarczej. W świetle raportu Banku Światowego czas potrzebny do uruchomienia działalności gospodarczej w Polsce w okresie 2003-2009 wydłużył się, podczas, gdy w innych krajach europejskich znacznie się skrócił. W chwili obecnej średni czas założenia spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wynosi w Polsce kilka tygodni. Przyczyną takiego stanu rzeczy jest w szczególności przekonanie, że nadmiar regulacji i biurokracji zapewni bezpieczeństwo obrotu. Nowelizacja dotyczy tylko i wyłącznie spółek z o.o. Trzeba jednak zwrócić uwagę na fakt, że jest to spółka ciesząca się największą popularnością, a liczba rocznie zakładanych spółek z o.o. przewyższa czterokrotnie liczbę wszystkich pozostałych zakładanych spółek.

Zgodnie z proponowanymi rozwiązaniami umowa spółki może być zawarta przy wykorzystaniu wzorca umowy udostępnianego w systemie teleinformatycznym. Następuje to po wprowadzeniu do systemu teleinformatycznego wszystkich koniecznych danych i opatrzeniu ich podpisem elektronicznym. Nowe przepisy wyłączają możliwość wnoszenia wkładów niepieniężnych (aport) przy rejestrowaniu spółki przy użyciu wzorca, natomiast w późniejszym okresie mogą być wnoszone wkłady na zasadach ogólnych, czyli wkłady pieniężne i niepieniężne. Pewnym

**AMENDMENTS
TO THE REGISTRATION PROCEDURE OF
LIMITED LIABILITY COMPANIES**

On 1 April 2011, the *Sejm* passed a bill amending regulations on registration of limited liability companies. The purpose of the amendment is to facilitate and speed up the limited liability company formation process. The new regulations enable registration of a limited liability company on-line, using special forms, in a much shorter period of time than so far. The new regulations will come into force as of 1 January 2012.

One of the underlying assumptions behind the amendments is the need to improve Poland's very poor standing in world ranking lists for setting up and conducting business activity. According to a World Bank report, the time required to start a business in Poland in 2003-2009 actually increased, while in other European countries it was significantly reduced. At the moment, the average time to set up a limited liability company in Poland is several weeks. The reason for this situation is in particular a belief that overregulation and excessive bureaucracy are capable of ensuring security of trading. While the amendment applies to limited liability companies only, one needs to bear in mind that this type of company is the most popular one, and the number of limited liability companies set up every year is four times higher than the number of all other companies and partnerships established.

As provided for under the new legislation, the company's articles of association (*umowa spółki*) can be executed using a form available on-line. This happens after all the required details are entered on-line and confirmed using an electronic signature. Under the new regulations, no non-cash (in-kind) contributions are allowed to be made with the form-based company registration, however, subsequently contributions can be made under principles of general application, i.e. including both cash and non-cash. A slight deviation from the overall arrangements is provided by the ability to make an

POLISH LAW REVIEW *(continued)*

odstępstwem od ogólnych rozwiązań jest możliwość wniesienia wkładu pieniężnego w terminie 7 dni od dnia rejestracji spółki, podczas gdy w dotychczasowej procedurze rejestracji spółki z o.o. przepisy wymagają wniesienia wkładu przed zgłoszeniem spółki do rejestracji. Skrócono również instrukcyjny czas rozpatrzenia przez sąd rejestrowy wniosku o wpis spółki do 1 dnia.

Umożliwienie rejestrowania spółki przez Internet stanowi konsekwencję postępującej informatyzacji obrotu prawnego. Pewnym minusem postulowanych rozwiązań jest to, że formularz umowy nie będzie mógł podlegać jakimkolwiek modyfikacjom. W praktyce jednak zdecydowana większość umów spółek z o.o. nie zawiera niestandardowych postanowień. Z drugiej strony nic nie stoi na przeszkodzie, aby po zarejestrowaniu spółki zmodyfikować jej umowę w sposób odbiegający od formularza. Ponadto osoby, którym nie odpowiada wzorzec umowy mogą od początku stosować dotychczasowy sposób sporządzania umowy spółki i jej rejestracji.

Wątpliwości wzbudza brak udziału notariusza w procesie tworzenia umowy spółki i wnoszenie kapitału zakładowego po rejestracji spółki. Należy jednak zwrócić uwagę na fakt, że wzorzec zostanie opracowany przez Ministra Sprawiedliwości, co z założenia powinno wykluczyć możliwość nadużyć, natomiast kapitał zakładowy wymagany do rejestracji spółki z o.o. wynosi obecnie 5000 zł, co i tak nie gwarantuje pełnej ochrony przed zobowiązaniami spółek z o.o.

Mając na uwadze warunki zakładania i prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce należy opowiedzieć się za proponowanymi zmianami. Zostaną one zapewne przyjęte z entuzjazmem w szczególności przed osoby, które będą chciały w jak najszybszym terminie zarejestrować spółkę i zaakceptują przedstawiony przez Ministra Sprawiedliwości formularz.

in-kind contribution within a period of 7 (seven) days of the company registration date, whereas the procedure for registration of a limited liability company so far required that the contribution be made prior to applying for registration. The time allocated for the processing of the company registration application by the registry court was also reduced to one day.

The ability to register a company on-line is the effect of the expanding penetration of the legal sector by IT. It is a drawback of the proposed arrangement that the form of the articles of association provided on-line cannot be modified in any way. In practice, however, the bulk of the limited liability company articles of association do not contain any non-standard provisions. On the other hand, there is nothing to prevent the promoters from amending the company's articles of association away from the form's standard wording after registration. Further, those who find the form of the articles of association provided unacceptable can apply from the very start the standard off-line procedure for drawing up the company's articles of association and its registration.

The absence of a notary public from the company formation process and the fact that the initial capital is contributed after registration may raise some concern. It must be noted, however, that the form of the articles of association will be drawn up by the Ministry of Justice, which by definition should exclude any room for abuse, and the initial capital of a limited liability company required for registration currently amounts to PLN 5,000, which by no means warrants full protection from the obligations of limited liability companies.

Given the current conditions of setting up and running businesses in Poland, the proposed amendments deserve to be supported. They will most likely be welcome enthusiastically in particular by those who will desire to set up a company urgently and will accept the form drawn up by the Ministry of Justice.

ODPOWIEDZIALNOŚĆ KARNA ZA DZIAŁANIE NA SZKODĘ SPÓŁKI

Dnia 13 maja 2011 r. odbyło się pierwsze czytanie wniesionego przez Naczelną Radę Adwokacką projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych. Projektowane zmiany w sposób zasadniczy dotyczą art. 585 Kodeksu spółek handlowych, który reguluje odpowiedzialność karną za „działanie na szkodę spółki”.

W obecnym stanie prawnym każdy, kto działa na szkodę spółki biorąc udział w jej tworzeniu lub będąc członkiem jej zarządu, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej lub likwidatorem, podlega karze pozbawienia wolności do 5 lat oraz karze grzywny. Takiej samej karze podlegają podżegacz oraz pomocnik, co zostało wyraźnie wskazane w komentowanym przepisie.

Zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie wielokrotnie podkreślano wadliwość redakcji art. 585 k.s.h. Przepis ten bowiem jest nader ogólny, a jego interpretacja stwarza trudności, czego skutkiem niejednokrotnie jest daleko posunięta uznaniowość w działaniu organów ścigania.

Zgodnie z projektowaną zmianą, katalog osób odpowiedzialnych za czyn z art. 585 k.s.h. ulegnie rozszerzeniu o osoby faktycznie prowadzące sprawę spółki. Oznacza to, iż odpowiedzialność karną ponosić będzie również wspólnik spółki jawnej, komandytowej oraz komandytowo – akcyjnej, któremu przysługuje prawo prowadzenia spraw spółki lub jej reprezentacji, a także prokurent, pełnomocnik oraz kurator spółki.

Kolejna różnica w stosunku do obecnego stanu prawnego dotyczyć ma tzw. znamienia strony przedmiotowej czynu zabronionego. Dotychczasowe „działanie na szkodę spółki”, które, zdaniem komentatorów, nie pozwalało na precyzyjne wskazanie czynów uzasadniających odpowiedzialność karną, ma zostać zastąpione „narażeniem spółki na niebezpieczeństwo

CRIMINAL LIABILITY FOR ACTS DETRIMENTAL TO THE COMPANY

On 13 May 2011, the first reading of a bill of an Act Amending Commercial Companies Code introduced by the Supreme Bar Council (*Naczelna Rada Adwokacka*) was held. The proposed amendments significantly affect Article 585 of the Commercial Companies Code, regulating criminal liability for “acts detrimental to the company”.

Under the law as it stands now, any person who acts to the detriment of the company while participating in its establishment or serving as a member of its management board, supervisory board or audit committee or as a liquidator is liable to imprisonment for up to 5 years and a fine. An instigator and an aider and abettor are liable to the same penalty, as expressly stated in the provision commented on.

Both judges and legal commentators repeatedly stressed the defective wording of Article 585 of the Commercial Companies Code. The current provision is much too general and its interpretation poses problems, thus not infrequently resulting in highly discretionary actions of the law enforcement agencies.

Under the proposed amendments, the list of persons liable for the acts under Article 585 of the Commercial Companies Code would be extended to include the individuals actually running the affairs of a company or partnership. This will also make a partner of a registered partnership, limited partnership, and limited joint-stock partnership, who has a right to run the partnership’s affairs or represent it, as well as a commercial representative (*prokurent*), attorney-in-fact or the trustee of a company or partnership criminally liable.

Another difference from the current regulations relates to the so-called “objective attributes of a prohibited act” (*znamiona strony przedmiotowej czynu zabronionego*). So far, “acts detrimental to the company” which, in the opinion of legal commentators, did not enable a precise indication of acts justifying criminal liability, is to be replaced by “exposing the company to the danger of inflicting

POLISH LAW REVIEW *(continued)*

wyrządzenia jej znacznej szkody majątkowej”. Ponadto ustawodawca uzależnił ponoszenie przez sprawcę odpowiedzialności z art. 585 k.s.h. od nadużycia przez niego uprawnień lub niedopełnienia obowiązków.

Warto zauważyć, iż obecnie obowiązujący art. 585 k.s.h. penalizuje działanie na szkodę spółki, nie określając bliższego charakteru tej szkody. W projekcie ustawy nowelizującej posłużono się natomiast pojęciem szkoda majątkowa. Wprowadzono również jej kwantyfikację – szkoda musi być znaczna.

Bardzo istotną odmiennością w stosunku do obecnego stanu prawnego będzie zmniejszenie zagrożenia karnego za czyn z art. 585 k.s.h. Sprawcy obecnie grozi 5 lat pozbawienia wolności oraz kara grzywny. Projektowane zagrożenie, czyli 3 lata pozbawienia wolności przy jednoczesnej rezygnacji z kary grzywny wydaje się bardziej odpowiadać ciężarowi gatunkowemu czynu.

Zgodnie z omawianą nowelizacją, ściganie przestępstwa z art. 585 k.s.h. następować będzie wyłącznie na wniosek pokrzywdzonej spółki, jej wspólnika lub niezaspokojonego wierzyciela. W braku takiego wniosku, wszczęcie postępowania karnego, w przeciwieństwie do obecnej regulacji, nie będzie możliwe

Projekt ustawy nowelizującej przewiduje ponadto eliminację art. 585 § 2 w dotychczasowym brzmieniu. W konsekwencji odpowiedzialność podżegacza i pomocnika będzie regulował jedynie Kodeks karny. W piśmiennictwie wielokrotnie akcentowano, iż osobne uregulowanie w k.s.h. kwestii odpowiedzialności karnej podżegacza i pomocnika nie odpowiada wymogowi racjonalności ustawodawcy.

Projektowane zmiany w brzmieniu art. 585 k.s.h. bez wątplenia należy ocenić pozytywnie. Znowelizowany przepis będzie łatwiejszy do stosowania, a tym samym ograniczona zostanie dowolność w jego interpretacji. Nie będzie ponadto budzić wątpliwości wzajemna relacja tego przepisu z

material pecuniary damage upon it”. Further, the legislators made the perpetrator’s liability under Article 585 of the Commercial Companies Code conditional upon his or her misuse of powers or failure to fulfil his or her duties.

It is worth noting that the currently effective Article 585 of the Commercial Companies Code penalises acts that are detrimental to the company without specifying the nature of the damage. The amendments proposed by the bill apply the term of pecuniary damage (*szkoda majątkowa*), which has additionally been quantified: the damage must be material.

A very significant departure from the current regulations is the reduction of the penalty carried by acts under Article 585 of the Commercial Companies Code. Currently, the perpetrator is liable to 5 years in prison and a fine. The proposed penalty, i.e. three years of imprisonment and no fine seems to correspond better with the weight of the act.

According to the amendment under review, the offences under Article 585 of the Commercial Companies Code will only be prosecuted after receipt of a request of the wronged company or partnership, its shareholder or partner, or an unsatisfied creditor. If no request is made, the criminal proceedings, contrary to the current regulations, are not instituted.

Further, the amending bill proposes doing away with Article 585 § 2 as it stands at the moment. Consequently, the liability of an instigator and an aider and abetter will be solely governed under the Criminal Code. It has been repeatedly stressed by legal commentators that the separate regulation of the criminal liability of an instigator and an aider and abetter in the Commercial Companies Code fails to meet the standard of the rational legislator.

The proposed amendments to Article 585 of the Commercial Companies Code without any doubt must be considered positive. The amended provisions will be easier to apply, and thus the arbitrariness of their interpretation will be curbed. In addition, the mutual relation between this provision

podobnym przepisem zawartym w kodeksie karnym.

E-ZDROWIE - RECEPTĄ NA BOLĄCZKI POLSKIEJ SŁUŻBY ZDROWIA?

Wśród przygotowanych przez rząd ustaw w obszarze ochrony zdrowia, na szczególne wyróżnienie zasługuje ustawa o systemie ochrony zdrowia, która w chwili obecnej czeka jedynie na podpis prezydenta (dalej „Ustawa”). Wejście w życie Ustawy, stanowiąc będzie jeden z etapów zmierzających do realizacji założeń zawartych w dokumencie przygotowanym przez Centrum Systemów Informatycznych Ochrony Zdrowia *Kierunki informatyzacji „e-Zdrowie Polska” na lata 2010-2015* (dalej „Dokument”). Dokument stanowi realizację wytycznych Unii Europejskiej, wyrażonych m.in. w programie „Europa 2020 - Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającemu włączeniu społecznemu”ⁱ oraz *Rezolucji Parlamentu Europejskiego w sprawie mobilności pacjentów i rozwoju służby zdrowia w Unii Europejskiej*.ⁱⁱ

Ustawa zakłada przede wszystkim stworzenie stabilnego procesu przepływu informacji w systemie ochrony zdrowia, w szczególności poprzez wprowadzenie Systemu Informacji Medycznej (dalej „SIM”), dziedzinowych systemów teleinformatycznych oraz rejestrów medycznych. Zgodnie z założeniami, SIM ma odpowiadać za prowadzenie elektronicznej dokumentacji medycznej, utworzenie elektronicznego modułu danych medycznych oraz umożliwienie elektronicznego rozliczania się usługodawców i płatników. SIM ma zapewnić wymianę danych i informacji pomiędzy usługodawcami (lekarze, szpitale, przychodnie), usługobiorcami (pacjenci), Narodowym Funduszem Zdrowia oraz rejestrami medycznymi. Oznacza to tym samym wprowadzenie innowacyjnych metod świadczenia usług medycznych poprzez wprowadzenie e-skierowania, e-recepty, czy też e-zlecenia, a także utworzenie „archiwum”, w którym usługodawca będzie mógł znaleźć informacje o stanie zdrowia pacjenta oraz historię jego choroby. Dodatkowo, SIM ma umożliwiać internetową rejestrację wizyty, kontrolowanie liczby oczekujących w kolejce na wizytę/zabieg, a także elektroniczne przypominanie

and a similar provision laid down under the Civil Code will no longer provide a cause for concern.

E-HEALTH – A RECIPE FOR DEFICIENCIES OF POLISH HEALTHCARE?

In the pipeline of government health care bills, the Act on Healthcare System, which is currently awaiting only the President’s signature, deserves special attention (“Healthcare System Act”). Once enacted, the Health Care System Act will become one of the steps to give effect to the assumptions contained in a document prepared by the Health Care Centre for Information Systems *e-Health Poland IT Implementation Objectives for 2010-2015* (“Document”). The Document implements the recommendations of the European Union included *inter alia* in its strategy *Europe 2020 – a Strategy for Intelligent, Sustainable and Inclusive Growth*ⁱⁱⁱ and in the European Parliament resolution on patient mobility and healthcare developments in the European Union.^{iv}

In its underlying assumptions, the Healthcare System Act seeks above all to establish a sustainable information flow in the healthcare system, specifically by putting in place the Medical Information System (“SIM”), field-specific ICT systems, and medical registers. The intended purpose of SIM is to maintain electronic medical documentation records, set up an electronic medical data module, and enable electronic payments between service providers and payers. SIM will enable the flow of data and information among service providers (doctors, hospitals, clinics), clients (patients), National Health Service, and medical registers. This way innovative methods of providing medical services will be introduced: e-referral, e-prescription, or e-order, and a library in which service providers will be able to find information on the patient’s medical condition and case history will be established. In addition, SIM will enable on-line booking of medical appointments, monitoring the number of patients waiting in line for an examination/procedure, and electronic reminders of the date and time of an examination/procedure. The system is expected to put a curb on irregularities of patients booking several appointments for the same

POLISH LAW REVIEW *(continued)*

o terminie wizyty/zabiegu. Przedmiotowy system ma doprowadzić do ograniczenia nieprawidłowości związanych z rejestrowaniem się pacjentów na tę samą wizytę/zabieg do kilku specjalistów/szpitali jednocześnie, co zaś skutkuje „sztucznym” wydłużaniem się kolejki i utrudnia dostęp do usługi. Dodatkowo SIM ma zapewnić dostęp do raportów i rozliczeń, a także do danych statystycznych w postaci informacji o liczbie zachorowań na daną chorobę, czy też liczby pacjentów hospitalizowanych.

Ustawa przewiduje również utworzenie tzw. systemów teleinformatycznych mających stanowić wsparcie dla SIM. Wśród „pomocniczych” wobec SIM systemów wyróżniają się w szczególności *System Rejestru Usług Medycznych* gromadzący dane o udzielonych i planowanych świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, *System Wspomagania Ratownictwa Medycznego*, monitorujący szpitale w zakresie możliwości udzielania niezbędnej pomocy w przypadkach nagłych, czy też *Zintegrowany System Monitorowania Obrotu Produktami Leczniczymi*, mający za zadanie zbieranie danych udostępnianych przez wojewódzkie inspektoraty farmaceutyczne a dotyczących obrotu produktami leczniczymi.

Istotnym *novum* ma być także wprowadzenie rejestru medycznego zwanego Centralnym Wykazem Usługobiorców, w którym znajdą się dane odnoszące się w szczególności do zakładów opieki zdrowotnej, grupowych praktyk lekarskich, grupowych praktyk pielęgniarek i położnych, osób wykonujących zawód medyczny w ramach indywidualnej praktyki lub indywidualnej specjalistycznej praktyki, czy też aptek ogólnodostępnych i punktów aptecznych.

Założenia powyżej opisane, wstępnie zarysowują plan działania rządu zmierzający do informatyzacji służby zdrowia. Zdecydowanie dalej sięgają założenia i kierunki zmian przedstawione w Dokumencie. Zakładają one przede wszystkim komputeryzację całego systemu służby zdrowia poprzez wprowadzenie telekonsultacji, telemonitoringu, rejestracji on-line, elektronicznej recepty oraz elektronicznej karty zdrowia połączonej z nowym dowodem tożsamości. Zmiany te mają

examination/procedure to different doctors/hospitals, thus generating a false queue of patients and restricting access to healthcare services. Further, SIM is to provide access to reports and payments, as well as statistics on the incidence rate of the relevant condition or the number of hospitalised patients.

The Healthcare System Act also envisages the establishment of the so-called ICT systems supporting SIM, including in particular the *Medical Service Registration System* containing data on the publicly-funded healthcare services, both provided and scheduled for provision, *Emergency Medical Rescue Service Support System* monitoring hospitals for the availability of required medical assistance in emergencies, or the *Integrated System of Monitoring Medicinal Product Sales* collecting data provided by regional pharmaceutical inspectorates on sales of medicinal products.

A significant novelty is also the introduction of a medical register known as the Central Register of Healthcare Customers containing data of healthcare establishments, collective medical practices, collective nursing and midwifery practices, medical professionals operating individual or individual specialised practices, or pharmacies.

The underlying assumptions outlined above provide a preliminary picture of the actions proposed by the government to implement IT in the healthcare sector.

The assumptions and objectives of the proposed changes formulated in the Document go much further. Above all, the Document envisages comprehensive implementation of IT in the healthcare system by introducing teleconsultations, telemonitoring, on-line medical appointment booking, electronic prescriptions, and electronic patient records connected with the new ID card. These changes among others are aimed at shifting the focus to prevention by keeping the patient posted

POLISH LAW REVIEW *(continued)*

doprowadzić m.in. do koncentracji uwagi na profilaktyce poprzez systematyczne informowanie pacjenta o badaniach, które powinien wykonać. Działa tym samym dwutorowo. Poprzez z jednej strony zwiększanie świadomości zdrowotnej pacjentów, a z drugiej strony wprowadzając oszczędności w budżecie państwa. Postawienie na profilaktykę, w długofalowym kontekście, pozwala na wykrycie choroby wcześniej i tym samym szybsze podjęcie właściwego leczenia. To z kolei pozwala ograniczyć wydatki skierowane na długotrwałe i kosztowne leczenie, których można by niejednokrotnie uniknąć.

Powyżej opisane zmiany zasługują z pewnością na pozytywną ocenę bowiem w sposób realny wpłyną na usprawnienie funkcjonowania polskiej służby zdrowia. Przeprowadzenie tych zmian to także okazja dla wielu firm z branży informatycznej do zaistnienia w coraz bardziej wrażliwym na ich działanie, sektorze placówek medycznych.

on a regular basis on any medical examinations and tests he or she should undergo. The proposed efforts are therefore two-pronged: on the one hand, they seek to improve health awareness among patients, and, on the other, ensure economies for the state budget. In the long-term, the prevention focus helps diagnose a condition earlier and thus offer appropriate treatment sooner. This, in turn, means reduced expenditures on long-term and costly treatment which in many cases can be avoided.

The changes outlined above without question deserve to be seen as positive as they will have a realistic impact upon improving the performance of the Polish healthcare system. Putting these changes in place will also offer an opportunity for many IT companies to gain a foothold in the healthcare provision business growing increasingly sensitive to their services.

ⁱ „Europa 2020- Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającemu włączeniu społecznemu” strategia Komisji Europejskiej z dnia 3 marca 2010 roku

ⁱⁱ „Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie mobilności pacjentów i rozwoju służby zdrowia w Unii europejskiej, nr 2004/2148 INI z dnia 9 czerwca 2005 roku

ⁱⁱⁱ *Europe 2020 – a Strategy for Intelligent, Sustainable and Inclusive Growth* – European Commission’s strategy of 3 March 2010.

^{iv} The European Parliament resolution on patient mobility and healthcare developments in the European Union, no. 2004/2148 INI of 9 June 2005.

Pod redakcją / Supervising Editor: Krzysztof Furtan

MILLER CANFIELD

MILLER, CANFIELD,
W. BABICKI, A. CHEŁCHOWSKI I WSPÓLNICY SP.K.

ul. Batorego 28-32
81-366 Gdynia
Tel. +48 58 782-0050
Fax +48 58 782-0060
gdynia@pl.millercanfield.com

ul. Nowogrodzka 11
00-513 Warszawa
Tel. +48 22 447-4300
Fax +48 22 447-4301
warszawa@pl.millercanfield.com

ul. Św. Mikołaja 7
50-125 Wrocław
Tel. +48 71 337-6700
Fax +48 71 337-6701
wroclaw@pl.millercanfield.com

millercanfield.com

POLAND * USA * CANADA * MEXICO * CHINA

Zastrzeżenie: Niniejsza publikacja została przygotowana dla klientów i współpracowników kancelarii Miller Canfield. Ma ona na celu jedynie przedstawienie streszczenia niektórych wydarzeń prawnych z wybranych dziedzin prawa. Z tego powodu informacje zawarte w niniejszej publikacji nie powinny stanowić podstawy do podjęcia jakiegokolwiek decyzji dotyczącej określonego kierunku działania. Informacje te nie mogą też być traktowane jako porada prawna ani nie zastępują szczegółowej opinii prawnej w konkretnej sprawie. W każdym przypadku należy skorzystać z usług doradców prawnych w celu weryfikacji, czy odpowiednie przepisy prawa mają zastosowanie do określonej sytuacji.

Disclaimer: This publication has been prepared for clients and professional associates of Miller Canfield. It is intended to provide only a summary of certain recent legal developments of selected areas of law. For this reason the information contained in this publication should not form the basis of any decision as to a particular course of action; nor should it be relied on as legal advice or regarded as a substitute for detailed advice in individual cases. The services of a competent professional adviser should be obtained in each instance so that the applicability of the relevant legislation or other legal development to the particular facts can be verified.